

Հ Ի Ա Ի Է Ր

Ձեզի որ ճամբուս՝ ինծ՝ հանդիպեցաք,
Քայեցինք պահ մը... գացիք-չըզարձաք.
Սիրտերնիս կէս մը իրարու բացինք,
Մէկտեղ խաղացինք, մէկտեղ խընդացինք.
Ձեզի ամենուդ, իմ խաղընկերներ,
Խընկաքոյր ազօթք, օրհնութիւն ու սէր:

Ամենուդ համար ունիմ խոր կարօտ,
Եկէք այս գիշեր ամէնքդ իմ մօտ.
Եկէք Պաղտատի լայն անապատէն...
Նահր-ըլ-Օմարէն... վանէն, Սալմաստէն.
Ամենուդ համար սիրտս սեղան է բաց,
Վրան անխառն գինի և ցորենի հաց.
Ամենուդ սիրոյ հրաւեր կը զըրկեմ,
Եկէք հեղ մ'ալ ձեզ սուրբ սիրով զըրկեմ:

Արդէն աշունն է իջեր
Իմ սիրտիս մէջ և իմ շուրջն.
Ո՞վ գիտ այս քաղցր մըրմունջ:
— Զա՛ն, մանկութիւն իմ բոկոտ,
(Այնքա՛ն հեռու, այնքա՛ն մօտ)
Մըրմունջովդ գիտ տանջէ,
Ես քու ձայնիդ եմ կարօտ:

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Կեանքէն ա՛լ ինծի ի՞նչ կը մընայ,
— Կարօտդ սիրտ մաշող անխընայ.
Վա՛խ ք'օտար հոգերուն զայն յանձնեմ,
Օտար հոգն իր լեզուն չիմանայ:

Եկեր եմ ես, կ'անցնիմ, կը գընամ,
Ես հագար ձեւերով կը մընամ.
Ես շաղուած եմ հոգէ ու շաղէ ու շողէ,
Պիտ՝ նորէն ես անոնց միանամ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ